

EVADARE DIN ALCATRAZ

Jennifer Chambliss Bertman

Cu ilustrații de Sarah Watts

Traducere din limba engleză
de Irina Iacob

POLIROM
2022

EMILY CRANE și cel mai bun prieten al ei, James, alergau pe o alee mărginită într-o parte de un gard acoperit cu graffiti și în cealaltă de unul năpădit de viță-de-vie. Drumul tăia de-a latul unui deal. Fata nu vedea clădirile cu două și trei etaje de deasupra și de dedesubt, dar știa că sunt acolo.

— O să ne prindă din urmă, gâfâi James.

Emily se uită înapoi. Nu se vedea nimeni în spațele lor pe alee până la arcada înfrunzită prin care intraseră. Culcau la pământ cu picioarele buruienile ce le ajungeau până la urechi. Un arbust enorm se revărsa peste gard, ca și cum ar fi încercat să sară pe alee și s-o ia la fugă. Aleea cotea și dădea într-o stradă din cartierul din San Francisco unde locuiau Emily și James.

— Aproape am ajuns – o să reușim! strigă Emily, dar o siluetă cu glugă pe cap sări în fața ieșirii și le blocă drumul.

Emily nu se gândise că ar putea fi opriți din față. Ea și James se ciocniră încercând să schimbe direcția și să fugă înapoi pe unde veniseră. Înainte de-a apuca să se întoarcă, se auzi un pocnet ușor și o pulbere mov li se împrăștie pe tricouri.

— V-am găsit! croncăni prietena lor Maddie, iar gluga hanoracului îi căzu pe spate.

Era cu aproape un cap mai înaltă decât ei, așa că, atunci când ridică triumfătoare sticla de plastic cu amidon de porumb colorat și o strânse, peste Emily și James căzu și mai mult praf mov.

— Sunteți eliminați, spuse Maddie.

— Hai, frate!

James bătu din picior prefăcându-se dezgustat. Ciuful lui negru, acum pudrat cu mov din vârful capului, pe care îl botezase Steve, tresaltă indignat.

— Știi, ai fi putut să-l lași pe sărbătorit să câștige. Maddie își dădu ochii peste cap.

— Sigur. De parcă o să fac eu asta.

James își îndreptă sticla spre Maddie și un jet de pudră verde țâșni spre ea. Ea sări într-o parte, așa că o atinse doar pe umăr. Spuse râzând:

— Prea târziu! Tot Echipa Mov a câștigat!

În spatele lor se auziră pași, iar Emily se întoarse și îi văzu pe ceilalți prieteni ai lor, Devin, Kevin, Nisha și Vivian, venind pe alee. Devin fusese în echipa lor, dar el și fratele lui geamăn se împrôscaseră cu praf la câteva minute de la începerea jocului, lăsându-i pe Emily și James să lupte singuri pentru Echipa Verde.

— Ți-am spus că-i ajungem până la capătul aleii, Vivian, strigă Maddie.

Vivian se încruntă – se simțea mult mai bine când îi corecta ea pe alții –, dar dădu din cap și spuse:

— Bravo.

Părea mai îngrijită și mai aranjată decât de obicei, fiind singura din grup fără urme verzi sau mov pe față și pe haine.

— Câștigăm ceva? întrebă Nisha scoțându-și ochelarii.

Încercă să-i curețe cu cămașa, dar nu reuși decât să mai întindă niște praf verde peste lentile.

— Dă-i încoace.

James îi luă Nishei ochelarii din mână.

— Tricoul meu e curat la spate.

Trase un colț în față și îi frecă puternic, apoi i-i dădu înapoi.

— Echipa ta câștigă admirația mea nesfârșită – chiar și tu, Maddie.

Maddie și James fuseseră mereu în competiție, încă din școala primară, cu mult înainte ca Emily să-i fi cunoscut pe vreunul din ei. În ultima vreme rivalitatea lor căpătase un aer prietenos. Ceea ce era totuși cam ciudat, dacă o întrebai pe Emily.

— Puteți să păstrați și tricourile, adăugă James.

Nisha își ridică poalele tricoului ca o doamnă din alte vremuri, făcând o reverență. Era cea mai mică din grup, iar tricoul îi ajungea până la genunchi.

— Mama îmi spune mereu să mă îmbrac mai des în rochii.

Maddie își scoase tricoul pus peste bluză.

— Câștigătorii primesc și dreptul de a-și alege primii pizza, spuse ea.

James ridică din umeri.

— Sigur. Că tot veni vorba, haideți să mâncăm!

Conduse grupul înapoi pe unde veniseră el și Emily. Alea dădea într-un parc foarte îngust, pe verticală, pe mai multe niveluri, cu scări coborând pe pantă. Grupul o luă pe trepte în sus, ocolind tufele de trandafiri și crini până când ajunse la jumătatea urcușului, unde mama lui James stătea pe una din cele două bănci cu vedere spre Golful San Francisco.

Într-o mână ținea două cutii de pizza, iar cu cealaltă își ridică ochelarii de soare pe cap.

— Uau..., comentă ea, uitându-se la fețele, brațele, picioarele și hainele lor verzi și mov. Părinții voștri o să mă omoare.

— Se spală, mamă. Ți-am spus, o liniști James.

Întinse brusc mâna și ea țipă, încercând să se ferească, dar băiatul se dovedi mai rapid: îi făcuse deja o dungă mov pe obraz.

Ea râse.

— Ai noroc că e ziua ta.

Echipa lui Maddie își alese feliile, apoi veni și rândul celorlalți. După ce le dădu șervețele și băuturi, mama lui James urcă scările în susul dealului, ținând cutiile goale în echilibru cu o mână. Le strigă:

— Părinții vin să vă ia în patruzeci și cinci de minute!

Emily, James și Nisha se așezară pe o bancă; Maddie și Vivian, pe alta aflată cu un nivel mai jos. Gemenii se întinseră pe cele cinci trepte dintre ele.

Toți mâncau în liniște până când Maddie întrebă:

— Toată lumea încearcă?

Se întoarse și se așeză călare pe bancă, astfel încât să o poată vedea pe Vivian și restul grupului de pe dealul din spatele lor.

Toți știau că vorbește despre următorul joc al domnului Griswold, Spargeți Stânca. De unde stăteau ei

și-și mâncau prânzul, puteau vedea închisoarea Alcatraz jos pe apă, încadrată ca într-un coridor de clădirile de pe ambele maluri.

Vivian își îndoi șervețelul și se șterse la gură.

— Părinții mei n-o să mă lase să lipsesc de la ora de flaut, mai e și în timpul săptămânii.

— Am dat-o în bară cu enigma de calificare, anunță Devin. Rău de tot.

— Pari mândru de tine, spuse Maddie.

— A fost ceva absolut spectaculos.

Fratele lui încuviință din cap.